

De tre mostrene.

Det var engang en fattig mann, som bodde i ei stue langt borti skogen og levde av skytteri. Han hadde en eneste datter, og hun var både vakker og ven. Da moren var død tidlig, og jenta alt var halvvoksen, sa hun at hun vilde bort til folk, så hun kunde lære å tjene sitt brød, hun også. «Ja, datter mi,» sa faren, «riktignok har du ikke lært annet hos mig enn å ribbe fugl og steike, men du får vel prøve å tjene for ditt brød likevel.»

Så gikk da jenta ut og skulde be om tjeneste, og da hun hadde gått en stund, kom hun til kongsgården. Der blev hun, og dronningen syntes så vel om henne, at de andre ternene blev rent misunnelige på henne. De fant på å si til dronningen, at jenta hadde sagt sig god for å spinne et pund lin i fire og tyve timer; for dronningen gjorde så mye av alle slags håndarbeider. «Ja, har du sagt det, skal du gjøre det,» sa dronningen; «men litt lengere tid kan du vel få.» Jenta, stakkar, torde ikke si hun aldri hadde spunnet, men bad bare om et kammers for sig sjøl; det fikk hun, og ditop blev båret både rokk og lin. Der satt hun da og

gråt og var ille ved og visste ikke sin arme råd; hun stelte med rokken og snudde og vendte på den, og visste ikke hvordan hun skulde bære sig at — hun hadde aldri før sett en hjulrokk engang.

Men som hun satt slik, kom det inn til henne en gammel kone.

«Hvad feiler dig, barnet mitt?» sa hun.

«Å,» svarte jenta, «det kan vel ikke nytte jeg sier dig det; du kan så ikke hjelpe mig likevel!»

«Det kan ingen vite det,» sa konen. «Kan hende jeg torde vite råd for det likevel jeg.»

Ja, jeg kan jo gjerne si henne det, tenkte jenta, og så fortalte hun da, at medtjenerne hennes hadde satt ut, hun hadde sagt sig god for å spinne et pund lin i fire og tyve timer; «og jeg, min stakkar,» sa hun, «jeg har aldri i mine dager sett en hjulrokk dess mer, og enda skulde jeg spinne så mye i et jevndøgn!»

«Ja, det er det samme det, barn,» sa konen; «vil du kalle mig moster på din hedersdag, skal jeg spinne for dig; så kan du gå bort og legge dig til å sove.»

Ja, det vilde jenta gjerne, og gikk bort og la sig.

Om morgenen da hun våknet, lå alt linet spunnet på bordet, og det så pent og fint at aldri noen hadde sett så jevnt og vakkert garn. Dronningen blev så glad over det vakre garnet hun hadde fått, og holdt enda mer av jenta enn før. Men dette blev de andre enda misunneligere på henne for, og så fant de på å si til dronningen, at nå hadde hun

sagt sig god for å veve det garnet hun hadde spunnet, i fire og tyve timer. Dronningen sa igjen, at hadde hun sagt det, så skulde hun gjøre det; men om det ikke nettopp blev i fire og tyve timer, så kunde hun vel få litt lengere dag. Jenta torde ikke si nei da heller, men bad om et kammers for sig sjøl, så fikk hun vel prøve.

Der satt hun igjen og gråt og bar sig ille, og visste ikke hvad hun skulde ta sig til; så kom det inn en gammel kone igjen og spurte: «Hvad feiler dig, barnet mitt?»

Jenta vilde først ikke ut med det, men til slutt fortalte hun da hvad hun var så sørgmodig for.

«Ja,» svarte konen, «det er det samme, vil du kalle mig moster på din hedersdag, skal jeg veve for dig; så kan du gå bort og legge dig til å sove.»

Det lot jenta sig ikke si to ganger, og så gikk hun sta og la sig.

Da hun våknet, lå bunken på bordet, vevet så nett og så tett som veves kunde. Hun tok bunken og gikk ned til dronningen med, og hun blev vel glad over den vakre veven hun hadde fått, og holdt enda mer av jenta enn før. Men så blev de andre enda mer avindsyke på henne, og tenkte ikke på annet enn hvad de skulde finne på.

Til sist så fortalte de dronningen, at nå hadde hun sagt sig god for å sy op vevbunken til skjorter i fire og tyve timer. Ja, det gikk like ens som før: Jenta torde ikke si at hun ikke kunde sy; hun kom op på et kammers for sig sjøl igjen, og

satt der og gråt og var ute av sig. Men så kom det igjen en gammel kone til henne, som lovte å sy for henne, når hun bare vilde kalle henne moster på sin hedersdag; det lovte jenta mer enn gjerne, og så gjorde hun som konen sa, og gikk bort og la sig til å sove. Om morgenen da hun våknet, fant hun bunken opsydd til skjorter liggende på bordet. Så vakker søm hadde aldri noen sett, og skjortene hadde navn og var fullt ferdige.

Da dronningen fikk se det arbeidet, blev hun så glad i sømmen at hun slo hendene ihop; «for så vakker søm har jeg hverken hatt eller sett,» sa hun, og siden holdt hun jenta så kjær som sitt eget barn.

«Dersom du vil ha prinsen, så kan du få ham,» sa hun til jenta, «for du trenger aldri leie bort noen ting; du kan sy og spinne og veve alt sammen sjøl.» Da jenta var så vakker og prinsen syntes vel om henne, blev det bryllup straks. Men aller best prinsen vel hadde satt sig til brudebordet med henne, kom det inn ei gammal stygg kjerring, med ei lang nese — den var visst tre alen lang.

Så stod bruden op og neide og sa: «God dag, moster!»

«Er det moster til min brud?» sa prinsen.

Ja, hun var da det.

«Ja, så får hun vel sette sig inn til bordet da,» sa prinsen; men både han og de andre syntes hun var fæl å sitte til bords med.

Men rett som det var, så kom det igjen ei gam-

Så kom det ei gammal kjerring med ei lang nese.

mal stygg kjerring inn; hun hadde en bak så tykk og bred at hun med nød og neppe fikk klemt sig inn gjennom døren. Straks reiste bruden sig op og hilste: «God dag, moster!» og prinsen spurte igjen, om det var moster til hans brud. Begge svarte ja, og prinsen sa, at når så var, så fikk hun vel sette sig inn til bordet, hun også.

Men aldri før hadde hun satt sig, så kom det igjen ei gammel stygg kjerring, med øine så store som tallerkener, og så røde og rinnende at det var fælt å se. Bruden reiste sig igjen og hilste: «God dag, moster!» og prinsen bad henne også sette sig inn til bordet; men glad var han ikke, og han tenkte ved sig sjøl: «Gud hjelpe mig for mostre min brud har!»

Da han hadde sittet litt, kunde han ikke bare sig, men spurte: «Men hvordan i all verden kan da min brud, som er så vakker, ha så fæle og vanskapte mostrer?»

«Det skal jeg nok si dig,» sa den ene. «Jeg var likeså vakker jeg som bruden din, da jeg var på hennes alder; men det at jeg har fått så lang nese, det kommer sig av at jeg støtt og stadig har sittet og hakket og nikket med spinning, så har nesa mi tøid sig, så den er blitt så lang som du nå ser.»

«Og jeg,» sa den andre, «like siden jeg var ung, har jeg sittet og skubbet fram og tilbake på vevfjelen, og av det er baken min blitt så stor og hoven som du ser.»

Så sa den tredje: «Like fra jeg var ganske liten,

Så kom ei gammal kjerring, med en bak så tykk og bred.

Så kom det ei gammal kjerring med øine så store
som tallerkener.

har jeg sittet og stirret og sydd natt og dag; av det er øinene mine blitt så fæle og røde, og nå er det ikke råd for dem lenger.»

«Ja så,» sa prinsen, «det var vel jeg fikk vite det; for kan folk bli så fæle og stygge av det, så skal aldri min brud hverken spinne eller veve eller sy i sine dager mer!»